

ODNIJELO GA SVJETLO KREŠIMIR TADIĆ 1934 – 1997.

Umro nam je prijatelj. Umro je moj prijatelj. Bio je povjesničar umjetnosti kao i ja i moji kolege. No bio je povjesničar umjetnosti koji nije opisivao umjetnička djela ili spomenike kulture. Bio je fotograf. Dopuštao je umjetničkom djelu ili spomeniku da se izrazi o sebi. Nama koji smo s njime radili izgledalo je to vrlo jednostavno. Bilo je to fotografiranje i on je bio samo jedan od članova ekipe koja je radila na nekoj studiji, na nekoj knjizi, na nekoj izložbi ili naprosto na sabiranju materijala naše umjetničke baštine. No sada kada više nije s nama, sve više znademo što smo izgubili. Nema više takvih slika pročelja i unutrašnjosti građevina, kipova i reljefa, fresaka i slika na drvu, nema više ulica i obrisa gradova što sjaje srebrom sive boje. Na fotografiji svaka se pojedinost morala vidjeti, nije smjela nestati ni u bljesku bjelila ni u tami crnila.

Sve je to započelo šezdesetih godina, tek što je osnovan Institut za povijest umjetnosti. Za njega je radio Krešo Tadić, tada mlad čovjek, i na terenima fotografirao sve što je trebalo zabilježiti. Bilo je to u istarskim gradićima, zatim na Cresu, na Rabu, sve više je sa slika nestajalo sunce i sve više se pojavljivala polusjena. Oblikovao se poseban stil jednog umjetnika. I tako je nastavljeno sve do velikih izložaba Jurja Matejeva Dalmatinca, *Zlatnog doba Dubrovnika*, *Svetoga traga* (1994). Kakav je on bio čovjek, govori najbolje da postoji samo jedna knjiga u kojoj se nalaze isključivo nje-

gove fotografije. To je ujedno i posljednja knjiga za njegova života. Posvećena je najznačajnijem spomeniku srednjovjekovnog slikarstva njegova grada, kapeli sv. Stjepana u Zagrebu, objavljenoj 1995. godine. U drugim knjigama uvijek su se našle već postojeće snimke nekih spomenika njegovih kolega Nenada Gattina, Nine Vranića i Slobodana Tadića (da ne spominjemo i one starijih majstora). A i u nekim knjigama i onih fotografa koji su tek počinjali svoj profesionalni rad. Zagreb je doista bio njegov grad, iako je rođen u Bosni, u Livnu. U Zagrebu su se dogodile sve bitnosti u njegovu životu. Tu je počeo studirati arhitekturu, koju je napustio zbog siromaštva; tu se zaljubio i oženio svojom kolegicom, tu su mu se rodila dva sina, tu je radio i ostvario svoju najveću i najambiciozniju izložbu u povodu jubileja Zagrebačke nadbiskupije. U tom gradu našao je i svoje posljednje počivalište.

Najznačajniji njegovi radovi bile su fotografije na velikim izložbama: *Minijatura u Jugoslaviji*, *Juraj Matejev Dalmatinac*, *Urbana kultura Dubrovnika*, *Zlatno doba Dubrovnika*. Zato mu kolege i prijatelji osjećaju potrebu da ostvare izložbu o izložbama Krešimira Tadića.

Teško mi je pojmiti da nemam više prijatelja, da nemam više fotografa koji je snimio tisuće fotografija s iskapanja dubrovačke katedrale, a s kojim sam mjesec proveo na snimanjima diljem Hrvatske. Odnijelo ga svjetlo.

Josip Stošić